

Jeg er derfor overbevist om, at den Bei, som blev anvist af Indenrigsministeren, og som stemmer aldeles overeens med den, jeg har tænkt mig, er den eneste rigtige, dersom man engang vil gennemføre Indkomstskatten. Vi maae huske paa, at der hviler meget betydelige Udgifter paa os og vil sandsynligviis komme til at hvile endnu flere, da Statens Fornødenheder overalt stige paa Grund af mange forskjellige Omstændigheder, og at det derfor paa ingen Maade er usandsynligt, at vi maae komme til at tænke paa en ny Skat, for at forsøge vore Indtægter. Jeg vilde ansee det for yderst uheldigt, om denne Skat skulde blive nogen anden end en Indkomstskat; men derfor vilde jeg netop ogsaa ønske, at man søgte at sikke sig dette ved at gaae forsigtig og rolig frem, gaae den Bei, Indenrigsministeren har tilraadet, nemlig først at indføre Indkomstskatten i Kjøbstæderne og Landet med Hensyn til de kommunale Fornødenheder, idet man derved afløste Formue- og Veiligheds skatten, og naar man saa efter kortere eller længere Tid har vundet en sikker Basis, da anvende Indtægten som et almindeligt Grundlag for al Skat. Det er min fuldstændige Overbeviisning, at man ved nu at slaae ind paa Indkomstskatten netop vil modarbejde, at man kommer til denne Skat som den eneste og almindelige Beskatningsmaade, at man snarere vil fjerne sig fra den ved at bibringe Folk den Overbeviisning, at den dog ikke er brugbar.

J. Masmussen: Lagtet jeg ogsaa gjerne vil indbrømme, at det var det Duffeligste og Bedste, hvis man kunde ligne al Skat efter Indkomst, maa jeg dog stemme imod det foreliggende Forslag, ikke alene, fordi dets Udførelse vil blive meget besværlig og vidtløftig, men især, fordi jeg ikke troer, at Skatten derefter vil blive retserdigt fordeelt. Det Materiale, man har til sin Raadighed, og hvorefter Skatten skulde fordeles, er efter min Overbeviisning meget ufuldstændigt, og man vilde komme til meget uheldige Resultater. Efter Tabel B. skulde

saaledes Frederiksborg Amt være et af dem, der havde den største Skatteevne, skjøndt jeg ganske vist troer, at det er et af de Amtet i Sjælland, der havde den mindste. Jeg maa snarest slutte mig til Regjeringsudkastet, fordi jeg troer, at man derved, og navnlig gennem § 4, vil komme i Besiddelse af et Apparat, hvorefter man siden lettere kan beregne Indtægten. Efter § 4 skal der nemlig betales tre Procent af Indtægten, hvorved man kan komme til Kundskab om, hvor store Formuerne, idetmindste forholdsviis, ere i hvert Amt; men, ifølge det foreliggende Endringsforslag af Mindretallet, skal Indenrigsministeren fordele Beløbene efter de Tabeller, som her foreligge, og derved kommer man alt-saa slet ikke til Kundskab om, hvor Formuerne ere. Jeg skal derfor for mit Vedkommende slutte mig til Regjeringens Udcast, med de af Udvalgets Fleertal foreslaaede Endringer.

L. C. Larsen: Der er nu fra de forskjellige Sider talt saa Meget om Indkomstskatten i Almindelighed, at vistnok alle de Betragtninger ere fremførte, som der i saa Henseende kan være Anledning til at gjøre gjældende, og jeg skal derfor ikke vende tilbage til denne Sag i dens Almindelighed; jeg skal kun tillade mig et Par Bemærkninger med Hensyn til, hvad den ærede Finansminister httrede. Han troede, at hvad der i sin Tid var passeret med Indkomstskatten — jeg erindrer ikke nøie Aarsallet, jeg troer, det var 1808 eller 1810, — skulde være saa affrækkende, at man af Hensyn dertil maatte nære Frygt for pludselig at indføre en saadan Skat; men jeg holder mig overbevist om, at det er gaaet de Allerfleste, som det i saa Henseende er gaaet mig, thi skjøndt jeg meget nøie kender vor positive Lovgivning og ogsaa engang har gjort mig bekjendt med den nævnte ældre Forordning, troer jeg, at den maa være at betragte som en Antikvitet. Den er udkommen, før jeg blev født, og der er vist kun Faa, som have bevaret et saadant Indtryk af de uheldige og forvirrede Forhold, der dengang fandt Sted, at der fra den Tid skulde